

Univerzita Palackého v Olomouci

Filozofická fakulta

Katedra divadelních, filmových a mediálních studií

Martina Smékalová

Téma

(Institucionální charakter internetové televize v ČR)

Vedoucí práce: Mgr. Jakub Korda, PhD.

Olomouc 2012

Prohlašuji, že jsem bakalářskou diplomovou práci vypracovala samostatně s použitím literatury a pramenů uvedených v seznamu, který tvoří přílohu této práce.

V Prostějově

.....
Martina Smékalová

Děkuji Mgr. Jakubu Kordovi, PhD. za cenné rady a trpělivé vedení mé bakalářské práce.
Za inspiraci a podmětné připomínky rovněž děkuji Mgr. Alexandu Jančíkovi, za rady a
respondentům Peru Vaňkovi a Miroslavu Veselému.

1. Úvod	1
1.1. Metodologie výzkumu	2
1.2. Cíl výzkumu a výzkumné otázky.....	3
2. Historie televize na území české republiky	3
2.1. Historie internetu na území české republiky.....	3
3. Definice pojmu „online televize“	5
3.1. Technologické možnosti šíření audiovizuálního-televizního obsahu prostřednictvím internetu	5
3.1.1. peer to peer síť	6
3.1.1.1. historie peer to peer sítí na českém území.....	7
3.1.2. (Bit) Torrent	8
3.1.3. Webová úložiště	10
4. Rozdělení online televizí podle distributora: Oficiální media	11
4.1. Neoficiální media	11
5. Definice duševního vlastnictví a autorského práva	13
6. Výzkum	15
7. Darknet.....	23
8. Konkrétní online televize	25

8.1.Muvi.cz	25
8.2. Film1.cz.....	29
8.3.Kinotip.cz	30
9. Soupis bibliografických citací.....	32

ÚVOD

Televizní průmysl se potýká s rostoucí konkurencí ze strany nových médií. Čím více času lidé tráví surfováním na internetu, (...) tím méně času tráví sledováním televize. Internet také nabízí vlastní nabídku televizního obsahu, který odvádí diváky od televizorů.

(Blackwell, 2010: 37 - 38)

Při prohlížení českých i zahraničních webových stránek se stále častěji můžeme setkat se servery, které sdružují audio-vizuální obsah. Termín „streamované video“ téměř zlidověl a americký video portál YouTube je sedmou nejnavštěvovanější internetovou stránkou na světě. Divák má dnes možnost sledovat doplněk zpravodajských portálů, krátká či dlouhá videa různých žánrů a formátů, včetně profesionálních a amatérských celovečerních filmů. Možnost sdílení dat na internetu je v současné době přirovnávána k vynálezu knihtisku, který stál u zrodu osvícenství. V době zadání bakalářské práce jsem cítila fakt, že jde o neprozkoumané pole a na počátku mého výzkumu v českém kontextu neexistovala odborná studie, která by se tomuto tématu podrobněji věnovala, ovšem vzhledem k aktuálnosti daného tématu začali moji starší a stejně staří kolegové na jiných vysokých školách vytvářet svoje samostatné výzkumy týkající se této problematiky. Díky tomu se mohu zaměřit na internetové portály sloužící k distribuci audiovizuálních obsahů, které jsou distribuovány prostřednictvím internetových databází. Uživatel se při sledování těchto obsahů pohybuje na území internetu i televize, a proto je nezbytné jeho uživatelské jednání konfrontovat s teoriemi týkajícími se obou těchto médií. Závěry zahraničních studií však nejsou jednoduše aplikovatelné do českého prostředí vzhledem k odlišné míře propojení televizního a internetového media. Většina studií zaměřená na tohle téma pochází z USA, ale na americkém televizním trhu je rozšířená služba on-demand, která na českém území teprve v počátcích. Většina studií, ze kterých čerpám, zcela opomíjí ve společnosti široce rozšířené sledování audiovizuálních obsahů z neoprávněných zdrojů. Jejich diváci mají každodenní přístup k obsahům, které jim oficiální distribuce z různých důvodů nemůže nebo nechce nabídnout. Nejde při tom jen o věc přístupu – divácké strategie nelegálně nabytých médií jsou zcela vyvázané z geografických a časových omezení zajišťovaných oficiálním distribučním systémem. Proto informace o českém online videu čerpám z článků uveřejněných na internetu, z tištěných médiích a z osobních setkání s lidmi, kteří jsou aktivní v této oblasti, a z přednášek a televizních debat. Tato práce se nemůže vždy opřít o akademické citace – překotně se měnící situace nedovoluje rigorózní vědecké uchopení, přesto však považuji za důležité ilustrovat současný stav cesty diváka za audio-vizuálním obsahem a rizika, jemuž se svým uživatelským chováním vystavuje.

Část mojí bakalářské práce bude vycházet z výzkumu, už Marie Bakardjieva zpracovala etnografický výzkum každodenního používání internetu, *Internet Society: The Internet in Everyday Life*, který na internet nahlíží z pohledu samotných uživatelů. Její podrobný sociální pohled na toto téma nabízí podle mého názoru největší potenciál k zachycení způsobu, jak se internet stává součástí každodenní reality jeho uživatelů. Využití internetu v každodenním životě znamená nejen konzumaci obsahů, které toto médium nabízí, ale také vyžaduje určitou míru aktivního přístupu a nabízí možnosti kreativní inter-aktivity, která je individuální pro každého uživatele internetu a je nejlépe odhalitelná

prostřednictvím jich samotných. Respondenty pro můj výzkum jsem vybírala náhodně v průběhu posledního roku a půl prostřednictvím facebookových skupin sdružujících seriálové fanoušky. Z vyplněných dotazníků jsem dále vybrala objektivní vzorek se kterým jsem dále vedla polostrukturované rozhovory. Jak uvádí už Bakardjieva, nejvýraznějším limitem kvalitativního výzkumu je redukce výzkumných informací, která má za důsledek nemožnost získané poznatky zobecnit. Vybraná metoda sběru dat – anketa a na ni navazující polostrukturovaný rozhovor – je vhodná k zodpovězení výzkumných otázek do té míry, do jaké to umožňují odpovědi respondentů. Jak uvádí Disman, „v kvalitativním výzkumu o redukcí dat de facto rozhodují zkoumané osoby“. Jsem si vědoma, že polostrukturovaný rozhovor nemůže být nikdy zcela objektivní, protože již samotný výběr otázek představuje jistou subjektivní redukcí zkoumané reality. Přestože tedy pracuji s nepřímými informacemi, které mi respondenti poskytli v anketě a v navazujících. Tato data relevantní, protože umožňují nahlédnout na zkoumaný problém z pohledu samotných uživatelů a jejich prostřednictvím sledované jednání zachytit a následně interpretovat.

V poslední kapitole práce budu popisovat základní české internetové projekty zabývající se distribucí online videa on demand, s nimiž se respondenti setkávali nejčastěji. Informace v této části práce čerpám především z rozhovorů s provozovateli stránek. Bohužel mi byli ochotni tyto informace poskytnout pouze ti administrátoři, kteří zprostředkováváním audiovizuálního obsahu neporušují autorská práva. V případě pirátských platforem musím vycházet z informací, které jsou dostupné přímo na webové stránce. Další informace mi správce těchto stránek odmítl poskytnout z obavy o zneužití informací třetí stranou. V příloze

Jde o nepochybně zajímavou stále se rozvíjející oblast a touto prací bych ráda přispěla k akademickému uchopení této problematiky.

Limity zvolené metodologie

Cílem této bakalářské práce není široce rozebírat technologie šíření videoobsahu prostřednictvím internetu, nýbrž ilustrovat současný trend cesty diváka za audiovizuálním obsahem, který může být legální a média poskytující legální obsah budu považovat za oficiální a naopak platformy poskytující nelegální audiovizuální obsah, s nimiž se moji respondenti setkávali nejčastěji, nejčastěji budu brát jako media neoficiální. Postřehy k této práci vycházejí z dlouhodobého sledování problematiky na českých i zahraničních webových stránkách, diskusích, blozích a na sítích sociálních sítích. Jsem si vědoma rizika zkresleného pohledu člověka, který se o problematiku zajímá, nepatří do skupiny typických diváků a současně ani dlouholetých mediálních expertů, současně však považuji za důležité alespoň nastínit situaci, v jaké se současný divák na své cestě za obsahem nachází. Chci se také pokusit nastínit budoucnost pro uživatele internetu, je pravděpodobné, že v budoucnosti bude hromadné sledování obsahů z neoprávněných zdrojů nahrazeno finančně přístupnou legální on-demand službou, ale z odpovědí, které mi poskytli respondenti během výzkumu vyplývá, že stahování nelegálních obsahů z internetu pravděpodobně bude pokračovat i do budoucna.

2. historie televize na území české republiky:

Podrobně popisovat historii televize není cílem této bakalářské práce a nebylo by ani v možnostech jejího rozsahu, ale přesto považuju za nutné zmínit pár faktů o pravidelném televizním vysílání na území České republiky a to především proto aby si čtenář uvědomil rychlost s jakou se tato technologie rozvíjela. „Vývoj televizní technologie v Československu započal již v roce 1928 v pražském Fyzikálním ústavu pod vedením docenta experimentální fyziky Univerzity Karlovy Jaroslava Šafránka. V březnu 1934 Matthias Färber poprvé veřejně předvedl princip televizního přenosu. Ovšem zahájení pravidelného televizního vysílání v Československu se datuje k prvnímu květnu 1953. O deset let později, v květnu roku 1963, bylo z petřínského vysílače vysíláno první pokusné barevné vysílání a o dalších deset let později, v roce 1973, bylo zahájeno pravidelné barevné vysílání. V roce 1961 bylo dosaženo počtu 1 000 000 televizních koncesionářů a už v roce 1980) bylo v ČSSR 4 291 633 majitelů televizních koncesí.“

(Köpplová, 2003: 259)

Od té doby se televizní medium změnilo a to nejenom po stránce obsahové, ale i technologické. V začátcích vysílání byl pro všechny příjemce určen stejný obsah vysílání. Signál nebylo možné diferencovat a tím přizpůsobit televizní vysílání individuálním požadavkům diváků. Tato tzv. lineární služba se skládala z vysílacího schématu určeného pouze vysílatelem. Původní funkci tohoto média, bylo vizuálně zprostředkovávat vzdálený děj v reálném čase. Tato funkce se s rozvojem internetu rozšířila o mnohé další a koncept televize značně narostl. Tím se stala samotná definice televize nejasnější a mnohoznačnější. Vize celosvětového systému volně propojené počítačové sítě, spojující vzdálená zařízení byla formulována mnoha autory science fiction literatury. A samotná historie internetu je spjatá s historií počítačů a vytváření sítí, mě ale pro účely práce zajímá český kontext vzniku sítí, které můžeme nazývat peer-to-peer. Vzhledem ke známým historickým událostem a vlivem politické situace po roce 1969 byl vývoj českého internetu oddělen od světového a omezen na možnosti, jež nám tehdejší doba poskytovala. Je nutné přiznat, že i přes tuto nepříznivou situaci se naše vysoké školství spolu s akademickými institucemi snažilo vyvíjet aktivity s cílem posunout tehdejší Československo alespoň trochu dopředu, ovšem teprve po roce 1989 dosavadní meze začaly padat a naše výpočetní technika začala urychleně navazovat na světovou a dohánět vše, co zameškala a samozřejmě tedy i naše zpoždění v počítačových sítích. v roce 1990 obdržela firma Eurotel od státu licenci, která jí zaručovala monopol na veřejné datové služby, tedy i na veřejné počítačové sítě. Tedy naše počítačové sítě, které v tomto období vznikaly, nemohly být veřejné. Již v půlce roku 1990 se v tehdejší Československu objevily odnože světové amatérské sítě Fido, což byl předchudce dnešních peer-to-peer sítí. Více se ale této problematice věnuji v kapitole peer to peer sítě

3 . DEFINICE POJMU ONLINE TELEVIZE

Z výzkumu Centra pro výzkum veřejného mínění vyplývá že, obyvatelé České republiky tráví konzumací televizních obsahů dlouhodobě největší procento svého volného času (tedy času, který zbude po odečtení času stráveného spánkem a prací). Například v roce 2009 uvedli respondenti, že tráví „sledováním televize“ 41 % volného času .

Televize je v dnešní době a v očích respondentů chápána jako masové médium, počítače jako médium individualizující. Televize je pomalá, program je narušován reklamou a divák je odkázán na

PROGRAMOVOST-SPJATOST TOHOTO S ROČNÍM OBDOBÍM. Zatím co počítač je rychlý a jeho uživatelé jsou definováni jako pracující vysoce selektivním způsobem, případně multitaskingem. Proto se budu dál v práci věnovat internetovým stránkám sdružujícím VOD obsah, tyto služby nabízejí divákům individuální program na základě jejich preferencí. Z komerčního hlediska tato nová technologie a nová možnost konzumace audiovizuálních obsahů umožňuje individuální reklamu, přizpůsobenou konkrétním divákům. Obecně je používání internetu více individuální činností než sledování televize, což je dáno jeho uživatelským rozhraním, které je více zaměřeno na text a interaktivitu, i vysokou mírou individualizace konzumace jeho obsahů. Proto penetraci televizních obsahů do internetového prostředí vnímám jako technologickou inovaci, pilíře, na který budou navazovat další novinky.

Internet tedy divákovi umožňuje především vyvázání z časového schématu televizního media, kde obsah běží podle předem daného programu. Ten je limitován ročním obdobím a obdobím svátků, kdy jsou pravidelně běžící programy často nahrazeny něčím jiným. Z těchto důvodů budu dál považovat za internetovou televizi webové stránky umožňující divákovi sestavení vlastního obsahu, který může sledovat.

3.1 TECHNOLOGICKÉ MOŽNOSTI ŠÍŘENÍ AUDIOVIZUÁLNÍHO- TELEVIZNÍHO OBSAHU PROSTŘEDNICTVÍM INTERNETU

3.1.2 PEER-TO PEER- SÍŤ

Anglický termín "peer-to-peer" nelze pochopit ze surového překladu. Základní slovníková definice tvrdí, že "Peer" je člen britské sněmovny lordů a sloveso "to peer" znamená dívat se zblízka či pokukovat. Druhý možný význam termínu "peer-to-peer" se týká práva navazování spojení a surový překlad by zněl jako „rovný s rovným“ v tomto kontextu název zdůrazňuje takovou variantu, při které oba účastníci mají stejné právo navázat vzájemné spojení. Do anglicky psané odborné literatury se termín "peer-to-peer" dostal v souvislosti s oblastí komunikací a rozlehlých počítačových sítí. Peer-to-peer“ (P2P) se říká sítím, které jsou založené na vzájemné komunikaci jednotlivých uživatelů (neboli klientů). Takže zatímco se běžně na internetu uživatelé většinou připojují k nějakému serveru (na kterém jsou uloženy třeba obrázky nebo celé webové stránky), u P2P si jednotliví uživatelé vyměňují všechny informace přímo mezi sebou. Ani tady ovšem nelze tento termín jednoduše generalizovat, protože má dva základní významy - první z nich označuje takovou komunikaci mezi dvěma procesy či programy, při které oba účastníci mají stejné postavení v rámci svého systému, a při které jsou současně zastřeny všechny případné fyzické rozdíly mezi počítači na obou stranách. V druhém případě nemají všechny uzlové počítače stejné postavení - některý či některé z nich jsou určeny k plnění úlohy serverů, tedy poskytovatelů služeb, zatímco jiné počítače v roli (uživatelských) pracovních stanic tyto služby využívají. Termín "peer-to-peer" se pak hlavně používá k označení lokální sítě, která takové rozdělení uzlových počítačů nevyžaduje. Peer-to-peer síť zpravidla nemá žádné centrum, a když, tak jen pro usnadnění komunikace. Jednotliví uživatelé jsou ale na stejné úrovni, jinými slovy, všichni se k sobě připojují navzájem. U P2P sítí je důležitá rychlost. U normálního spojení „klient-server“ platí, že čím více lidí se připojuje k serveru, tím je přenos dat pomalejší. U P2P je tomu přesně naopak: čím více lidí se zapojí, tím je síť rychlejší. Typickým příkladem P2P

architektury jsou tzv. torrenty, přes které lidé stahují různé soubory (například hudbu, filmy nebo počítačové programy) – ale bohužel velmi často nelegálně. Pokud totiž chce uživatel z internetu něco stáhnout přes P2P síť, musí zároveň i něco jiného nabídnout. A to už je nezákonné. Internet ale není tak anonymní, jak se může na první pohled zdát. Porušování zákonů a autorských práv se dá snadno vystopovat a může skončit odpojením od internetu nebo i pokutou. V dnešní době vznikají webová úložiště, která uživatelům internetu poskytují často nelegální audio-vizuální obsah. V další části práce se budu věnovat právním otázkám souvisejícím s touto problematikou a webovým stránkám, které tento obsah sdružují.

Jako důkaz rozšíření této problematiky chci uvést výsledky ankety internetového magazínu Lupa, čtenáři mohli anonymně odpovídat na otázku „Používáte P2P síť?“. Z odpovědí vychází najevo, že 68 % respondentů využívá tyto sítě často a pouhých 10 % ze 1341 čtenářů nevyužívá peer to peer síť vůbec.

Postupem se času vytvořily tři generace sítí typu peer to peer. První byly sítě s centrálním vyhledávačem. Pro fungování byl třeba indexovací server (databáze), který zajišťoval soupis obsahu jednotlivých klientských stanic. Podle jejich dotazů poté zprostředkoval příslušná přímá spojení mezi uživateli. Klasickým zástupcem této služby je již zmiňovaný Napster. Druhá generace již byla „čistá“ síť P2P. Jednalo se o decentralizovanou síť bez centrálního vyhledávacího prvku. Dotaz se vždy šíří z vedlejšího uzlu přímo do dalších sousedních, dokud nenajde požadovanou odpověď. Tato architektura má nevýhodu při velkém počtu uživatelů, jelikož hledání je pomalé. Posledním typem je kombinace obou výše zmíněných. Tzv. hybridní síť, která, vytváří systémem náhodně vybraných počítačů uživatelů, které z malé části nahrazují centrální vyhledávací server.

3.1.1.1. HISTORIE PEER-TO-PEER SÍTÍ NA ÚZEMÍ ČR

Maria Bakardjieva se zabývala otázkou, motivů, které vedly k tomu, že původně izolovaná jednotka, jakou počítač bez internetu představoval, začala být využívána způsobem vedoucím k sociální komunikaci. Bakardjieva rozlišuje tři základní motivace tohoto procesu, jednou z nich je vnější tlak na pořízení počítače, kterému byli v jejím výzkumu nejvíce vystaveni respondenti s vysokoškolským vzděláním, kteří využívali počítač i po absolvování vysoké školy jako pracovní nástroj. Z tohoto hlediska považují za zajímavé se zmínit o historii českých sítí, jejíž dlouhodobý výzkum provedl Vladimír Vrabec, dlouholetý pracovník katedry počítačů fakulty elektrotechnické ČVUT v Praze, který rozvoj a problematiku počítačových sítí sledoval od začátku sedmdesátých let a dlouhodobě se o ni zajímal. Podle Brabcova výzkumu byl první československý informační uzel v Bratislavě a ten byl propojen s uzlem ve Vídni. Shodou okolností rakouská síť ACONET, jejímž prostřednictvím bylo Československo v roce 1990 připojeno v Linci k evropské síti EARN, přešla v následujícím roce na Internet. Tím se otevřela akademické sféře (vysokým školám a ústavům akademie věd) příležitost využít této skutečnosti k experimentálnímu připojení na Internet. To proběhlo v listopadu 1991. Internet se stal mimořádně atraktivním zejména svými interaktivními službami a lákající byla samozřejmě jeho rozsáhlost, která se neustále nevidaným způsobem zvětšovala a dovolovala kontaktovat významná světová akademická centra a 13. 2. 1992 se přešlo od experimentálního připojení k trvalému a připojení k Internetu bylo prohlášeno jako oficiální za účasti zástupců NFSNET, páteře severoamerického Internetu. Vedle elektronické pošty a kopírování souborů, zpočátku především programů a textů, ze severoamerických archivních serverů pomocí anonymního FTP (přístup byl povolen přihlášením prostřednictvím dnes všeobecně známého jména „anonymous“),

často využívanou byla práce s diskusními skupinami a účast v elektronických konferencích, ať už obousměrných (určených pro diskusi) nebo jednosměrných (určených například pro distribuci elektronických periodik). Specializované elektronické konference a diskusní skupiny byly využívány zpočátku především jako zdroj poučení a rad, zejména jak český Internet budovat a využívat. Samozřejmě, že i v českém Internetu vznikaly elektronické konference, případně diskusní skupiny. Zvyšovala se rychlost připojení a po rozdělení Československa byla 15.6.1993, kdy byla spuštěna síť CESNET. Protože stahování souborů ze zahraničních archivních serverů českými uživateli značně zatěžovalo naše slabě dimenzované spoje se zahraničními servery, budovaly se v CESNETU archivní servery obsahující kopie těch zahraničních. Uživatel se pak obracel na tyto kopie, soubory si stahoval daleko rychleji než z originálních serverů. Na počátku devadesátých let se souběžně objevily dva prezentační nástroje pracující na základě vztahu klient-server. Prvým byl Gopher, vyvinutý na minnesotské univerzitě. Jeho server prezentoval svůj informační obsah ve formě hierarchicky strukturovaného seznamu souborů, ten byl až do roku 1994 byl velmi oblíbený a zastiňoval druhý nástroj, který všichni velmi dobře známe, WWW (World Wide Web), ten byl vyvinut Timem Bernersem-Lee v Cernu. V roce 1993 byl objeven multimediální klient NCSA Mosaic a počet webových serverů začal rychle narůstat. Existence WWW stránek byla českým uživatelům známá, především díky výroční konferenci Internet Society, jejímž centrem se stala v roce 1994 Praha. Zatímco ve světě předstihly webové stránky početně gopherské servery v České republice byl hlavní důraz kladen až do roku 1995 na výstavbu gopherských serverů. Ovšem s globálním vítězstvím webových stránek souvisí následující vývoj peer to peer sítí, jejichž prostřednictvím mohou uživatelé dnes sdílet obsah s lidmi na celém světě.

3.1.2. BITTORRENT

2. 7. 2001 vývojář Bram Cohen ohlásil možnost využívání jeho nového program pro sdílení velkého množství dat tak, aby většina zátěže nebyla na jednom serveru a tím pádem závislá na jednom připojení do internetu. V tomto protokolu, uživatel s hlavním serverem komunikuje pouze kvůli informacím o stahovaných datech. Informace o velikosti požadovaného souboru. Tento soubor otevřete ve specializovaném programu a další postup je jednoduchý, specializovaný program z .torrent souboru, vyčte metadata, což jsou například názvy jednotlivých souborů, také jejich velikost a hlavně adresu trackeru. V dalším kroku klient začne hledat další uživatele, kteří stahují tento torrent. Požadovaný soubor je rozdělen na menší bloky (standartně mají tyto soubory 250 kilobajtů). Dokud torrent ještě není stažený, tak se jeho stav nazývá leech (pijavice), pokud je stažen, tak seed (osivo). V momentě, kdy jsou staženy všechny části souboru, je uživatel ostatními brán za seeda a začne posílat části souboru i těm, kteří mu předtím nic neposlali. Čím více uživatelů soubor sdílí tím větší je rychlost jeho stahování. Moji respondenti většinou uváděli, že po stažení souboru ho sdílí ještě nějakou dobu, považují to za slušnost a jistou součást etikety sdílení. Protože velké množství uživatelů začalo Bitorrent využívat pro sdílení obsahu chráněného autorským zákonem získal si spoustu nepřátel, a to hlavně u filmových studií a nahrávacích společností. Ty několikrát provedly právní kroky jak proti samotnému serveru a jeho trackerům, tak proti samotným uživatelům. Ti sice neporušují zákon tím, že soubor stahují, ale protiprávní je jeho nabízení dalším uživatelům. Tady je třeba mít na paměti, že Tracker kromě udržování a distribuce informací také sdružuje informace o stahujících uživatelích. Může vytvářet i různé statistiky nebo nabízet vyhledávací funkce na webu, ale především má přehled o stavu všech uživatelů a tedy i jejich IP adresy. Jako důkaz rozšíření využívání

torrentu přikládám výsledky anonymní ankety internetového časopisu Lupa.cz na otázku užívání BitTorrentu odpovědělo 1238 čtenářů, z těchto ho využívá 77% a pouhých 7 % ho nevyužilo nikdy.

3.1.3. WEBOVÁ ÚLOŽIŠTĚ

Webová úložiště jsou oproti torrentům rozebíraným v předchozí kapitole jednodušší a právě proto se v posledních letech těší obrovské popularitě. K takovému sdílení totiž uživatel nepotřebujete žádný specializovaný software, vše obstarává běžný webový prohlížeč. Asi nejslavnější službou tohoto druhu, která se v posledních šesti letech stala nejužívanějším standardem a kterou ostatní více či méně opisují, je německý projekt RapidShare, který byl spuštěn v květnu 2002. Dnes je dvanáctým nejnavštěvovanějším webem na světě a je také nechvalně proslavený především jako úložiště pirátských kopií televizních seriálů, filmů, hudby i softwaru a v malé míře obsahu, který není v rozporu s pravidly poskytování služby. To ovšem platí o všech podobných službách, které z tohoto modelu sdílení vychází. V současné době patří k nejznámějším úložištím především nedávno zrušená služba Megaupload, která divákům nabízela streamování 72 minut audio-vizuálního obsahu zadarmo, bez registrace, s registrací a platbou minimálně osmidolarového poplatku získal uživatel možnost stahovat, nebo streamovat obsah bez omezení. Možností šíření audiovizuálního obsahu z tohoto úložiště využilo několik českých internetových stránek ke sdružování tohoto obsahu, jehož šíření je ve valné většině případů v rozporu s autorským právem. Šlo o stránky archivující konkrétní seriály, či filmy. Této problematice se budu dále věnovat v kapitole popisující konkrétní úložiště a webové stránky

3.1.3.1. ULOŽTO.CZ

K nejznámějším z českých webových úložišť patří webová stránka Uložto.cz, ta byla společností Nodus Technologies spuštěna teprve DATUM je oficiálně ve společném vlastnictví Jana Karabiny a Stanislava Pacana Služba Uložto podle neoficiálních informací měla za rok 2011 obrát přesahující 60 milionů Kč. Tato služba vydělává na reklamních bannerech a zpoplatněném zrychleném stahování obsahu uloženého ve službě a a těší se velké oblibě, zcela zdarma totiž nabízí kapacitu stažených souborů až 800MB bez nutnosti registrace, pokud se ale uživatel zaregistruje, získá možnost neomezeně stahovat všechny soubory bez ohledu na velikost souboru ani počet stahujících uživatelů, rychlost nahrávání a stahování je tak vzhledem k připojení rovnou do páteřní sítě omezena především rychlostí internetu individuálních uživatelů. Nahráný soubor si může stáhnout každý, kdo zná jeho unikátní adresu, nebo ho může vyhledat ve veřejném katalogu. Právě toto vyhledávání je trnem v oku producentů. Uložto.cz nově nabízí majitelům obsahu zvláštní formulář pro hlášení závadného obsahu. Po podepsání smlouvy s Uložto bude takto označený obsah označován okamžitě a bude zablokováno i nahrávání jiného obsahu se stejným podpisem MD5. Nakolik ovšem bude takové podpisování účinné a nakolik bude stačit soubor drobně upravit, není zřejmé, to ukáže až budoucnost. Zástupci Uložto k tomu uvádějí: „Po úspěšném otestování je nově zpřístupněn speciální nástroj pro autory, vydavatele a vlastníky autorských práv, který jim umožní přímý přístup do databáze Uložto.cz a mazání závadných souborů bez čekání na obsluhu podpory administrátora. Ovšem ani tato opatření nemohou podle slov Stanislava Pacana zabránit uživatelům porušování pravidel poskytované služby. Jediné omezení Uložto.cz spočívá v tom, že není-li soubor uživatelsky atraktivní a pokud jej nikdo nestáhne po dobu jednoho měsíce, je smazán.

4. OFICIÁLNÍ MEDIA

Jako oficiální budu pro tuto práci považovat media, která šíří legální audio-vizuální obsah ovšem nefungují v oficiální televizní distribuci. Jedná se o stránky zpřístupňující obsah, k jehož šíření dal svolení sám autor a samotnému šíření je využívána podobná platforma jako u celosvětově oblíbeného youtube, kdy obsah mohou vyhledávat a zpřístupňovat ostatním i uživatelé stránek, tedy diváci. Toto přináší spoustu výhod, týkajících se interakce mezi diváky a autory, ale také nevýhodu samotného uživatelského chování, kterou zdůrazňuji v kapitole věnující se webovým úložištím a peer-to-peer sítím. Uživatelé internetu jej ovšem využívají i k šíření svého vlastního autorského obsahu. Vznikají stránky, jejich provozovatelé vytváří vlastní obsah a snaží se z provozu stránek produkovat vnik těchto děl. V této části práce budu rozebírat stránky věnující distribuci českých amatérských filmů, které vznikají z především z autorské dobré vůle a potřeby tvořit a většinou bez ambice prostřednictvím tohoto díla vydělat peníze, ale s cílem rozšířit jej mezi co největší množství lidí.

4.1. NEOFICIALNI MEDIA

Jako neoficiální media budu pro tuto práci považovat stránky umožňující uživatelům internetu sestavit si nelegálně přístupný VOD obsah. Jednou z motivací proč vyhledávat nelegální audiovizuální obsahy, je pravděpodobně „začlenění se do společnosti“ (Bakardjieva, 2005:96). Tato motivace neměla institucionální charakter jako v předchozím případě a nebyla institucionálně vynucena, ale měla kulturní charakter, kdy respondenti popisovali internet jako něco „módního“, čehož chtěli být součástí. Toto chování je možné vysledovat i na chování uživatelů stránek sdružujících audiovizuální obsah, jako příklad můžu uvést fakt, že mají-li návštěvníci stránek možnost okomentovat video, které shlédli, ve většině případů zanechá uživatel komentář sdělující, že video viděl první. Toto uživatelské jednání potvrzuje Bakardjievinu teorii důležitosti módních trendů. Ovšem složitější je to s motivací samotných pirátů. Ti mohou být na jednu stranu považováni za egoisty, protože za obsahy odmítají platit, ale na druhou stranu jsou altruističtí, neboť jsou ochotni ostatním zdarma poskytnout to, za co sami zaplatili, protože první kdo, umístí nějakou věc do výměnné sítě, ji nejspíš musel předtím sám koupit. Přesto ovšem nejde o rozpor, protože k uvolnění obsahu do volného oběhu úplně stačí jediný uživatel ochotný ho sdílet. A v případě provozovatelů webových stránek zpřístupňujících nelegální obsah jde pravděpodobně o Robin Hood effect – ten spočívá v tom, že většina lidí považuje celebrity a produkční studia za bohaté dost na to, aby pro ně stahování filmů znamenalo velkou újmu. Robin Hood efekt dokazuje teorii one to many podle LISI PARSKS, ta ve studii Social Shaping and Consequences of ICTs připomíná konec 90. let, kdy měl divák poměrně omezené možnosti, jak se dostat k filmům a seriálům, o které měl zájem. Oficiální distribuce zajišťovala kina a televize, k neoficiálním cestám k audiovizuálnímu obsahu patřila kupříkladu instalace satelitního přijímače, který měl v sobě instalovanou mnohdy nelegální dekodovací kartu. K tehdejšími možnostem získání VOD obsahu, patřily ty, které často zahrnovaly nákup oficiální videokazety a její následné zapůjčení či vytváření nelegálních kopií určených pro další šíření. I tady v tomto modelu je na počátku sdílení alespoň jeden člověk, který si obsah musel zakoupit. Pochopitelně tyto postupy šíření videoobsahu vycházely z analogové postavy starších médií a zásadním limitem byla omezená nabídka, geografické omezení a omezené možnostmi šíření a kopírování obsahu v komunikačním modelu one-to-many, kdy musí být na začátku šíření vždy alespoň jeden divák, který si obsah zakoupil a dále jej šíří. Ovšem s rozvojem internetu a možnosti sdílení obsahu například prostřednictvím peer-to-peer sítí narostla

nabídka audiovizuálních obsahů a rychlost jejich šíření se diametrálně zrychlila. Z mého výzkumu vyplývá, že díky neteritoriálnímu omezení internetu, kdy sice může být obsah oficiálním vydavatelem blokován, ale prostřednictvím peer-to-peer sítí se webových stránek, nebo webových úložišť, které budu v práci dále rozebírat, je tento obsah dostupný nejpozději do dvou dnů od světové premiéry. V této době jsou již pro nový audio-vizuální obsah k dispozici i titulky, které diváci vytváří dobrovolně pro ostatní potenciální diváky. Tato předchozí znalost se může negativně odrazit na sledovanosti daného díla v televizi během klasického programu přerušovaného reklamními bloky.

Podstatu právní kvalifikace užívání P2P budu rozebírat v další kapitole.

5 .ČESKÉ AUTORSKÉ PRÁVO

Podstatu užívání peer-to-peer sítí a webových úložišť nelze pochopit pouze z technického vysvětlení jejich funkce, ale vzhledem k popsanému problému tohoto sdílení dat je nutné podotknout, že budoucnost těchto sítí a serverů je propojena s autorsko-právní problematikou. Ovšem vzhledem k teritorialitě jednotlivých státních autorskoprávních systémů je vždy nutné posoudit vznik autorskoprávní odpovědnosti provozovatelů uvedených zařízení na základě práva, podle kterého se žádá ochrana subjektivního práva. Problém s rozlišením odpovědnosti mezi kontinentálním a americkým systémem leží v samotném vnímání autorského práva. Americká legislativa ho chápe jako ryze majetkovou záležitost, se kterou se volně a na smluvním podkladě obchoduje. To znamená, že americký autor může svoje dílo prodat i s právem na to, aby pod ním byl jako autor podepsán někdo úplně jiný a tím se tak vzdá veškerých nároků vyplývajících z jeho dalšího šíření. Dostane jednu fixní částku a už se nikdy nebude moci dovolávat dalších poplatků. Zatím co Evropa zdůrazňuje oblast osobních práv autora, která nelze obejít a která se musí striktně dodržovat. Mezi Evropou a Amerikou tak někdy dochází ke složitým a dlouhým právním procesům u mezinárodních soudů. V současné době probíhá mnoho těchto sporů, ovšem jejich sledování a analýza by si zasloužili samostatný výzkum. Vzhledem k povrchní znalosti uživatelů internetu týkající se autorsko-právní problematiky považují ale za důležité nastínit čemu se konkrétně tyto uživatelé vystavují. A vzhledem k tomu, že dle § 12 odst. 4 autorského zákona se za právo dílo užit považuje též právo na rozmnožování a šíření díla veřejnosti, je tedy k samotnému zpřístupnění díla prostřednictvím Internetu třeba souhlasu autora. Je zapotřebí, aby souhlas výslovně zmiňoval nejen právo dílo sdělovat veřejnosti, ale také dílo rozmnožovat. Jinými slovy, autorská díla je mimo jiné zakázáno bez svolení autora dále sdělovat veřejnosti či rozmnožovat. Jejich administrátoři a uživatelé porušují jedno ze základních práv autora a tím je právo rozhodnout o zveřejnění svého díla (§ 11 odst. 1). Uživatelé, kteří podléhají českému právu, mají podle § 30. autorského zákona možnost pro svou osobní potřebu zhotovit záznam, rozmnoženinu nebo napodobeninu díla bez souhlasu autora a to jak v případě stežení díla z internetu v jakémkoli souboru tak i v případě pořizování záznamu z televize, rádia či videa. Není tedy důvod se domnívat, že zálohování díla pro osobní potřebu představuje cokoliv protiprávního (a to i v případě, že takto vytvořený archiv je značně rozsáhlý). Existují i právní názory opačné, které dovozují, že pořizování takovéto rozmnoženiny autorského díla s tím, že zde existuje vědomí o existenci protiprávnosti ze strany koncového uživatele, navozuje protiprávní stav (např. znalost stahujícího

koncového uživatele týkající se toho, že osoba, která autorské dílo poskytuje, jej poskytuje neoprávněně). Nenašla jsem ale v platné právní úpravě oporu pro takovéto názory, pouze úvahy týkající se občanské morálky. Za osobní potřebu lze považovat výlučně užití pro potřebu fyzické osoby. Jakékoliv další (např. veřejné) užívání může být považováno za porušování práva autorského. Toto právo teda uživatelé neporušují stahováním z webových úložišť ani stahováním na peer-to peer sítích, ale sdílením, jež je zabudováno v samotném základu systému a tím, že po stažení zpřístupní obsah dalším uživatelům.

V tomto ohledu lze tvrdit, že řada webových stránek porušuje něčí autorská práva. Provozovatelé webových úložišť a stránek sdružujících audio-vizuální obsah, které v práci rozebírám, se obhajují tím, že nejsou odpovědni za činnost svých uživatelů, kteří tento obsah sdílí (třeba v případě uložto.cz), nebo faktem, že audiovizuální obsah není umístěn přímo na serveru, ale stránka pouze poskytuje odkaz na streamovací platformu (příklad na kterém budu na tuto problematiku poukazovat je webová stránka kinotip.cz). Z tohoto omylu provozovatele stránek 16. Července 2009 vyvedla ŠÉFKA ČESKÉ PROTIPÍRÁTSKÉ UNIE v dopise, který administrátoři zveřejnili na samotné stránce. Výzva k odstranění příspěvků porušujících autorská práva a ukončení působení škody

Vyzýváme vás k ukončení protiprávního stavu, kdy ke škodě nositelů práv k audiovizuálním dílům a zvukově obrazovým záznamům umožňujete na internetové stránce na adrese <http://www.kinotip.cz/> spouštět a prohlížet soubory obsahující neoprávněné rozmnoženiny audiovizuálních děl, které byly na veřejnou počítačovou síť internet umístěny bez souhlasu nositelů práv zastoupených Českou protipirátskou unií. Tímto svým jednáním se přímo dopouštíte neoprávněného užití díla jeho sdělovacím veřejnosti podle § 12 odst. 4 písm. f), § 18, §71 odst. 2 písm. g), § 76 odst. 2 písm. e) a § 80 odst. 2 písm. e) zákona č. 121/2000 Sb., autorského zákona a autorského práva a práv souvisejících s právem autorským je způsobilé naplnit znaky skutkové podstaty trestného činu porušování autorských práv, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 152 zák. č. 140/1961 Sb., trestního zákona, za nějž hrozí trest odnětí svobody až na dvě léta, peněžitý trest do pěti milionů korun a trest propadnutí věci. Trestní sazba trestu odnětí svobody se zvyšuje na šest měsíců až pět let v případech, kdy pachatel získá činem značný prospěch, nebo se dopouští takového činu ve značném rozsahu.

V této souvislosti vás upozorňujeme, že laickou a počítačovou veřejností tradovaný právní omyl, že právo neporušujete v případě, kdy "pouze" zobrazujete obsah umístěný jinde na internetu a případně i jinou osobou, vás z odpovědnosti za porušení autorského práva ani z trestněprávní odpovědnosti nevymíňuje

Stranou však zůstává ještě jedna otázka, a to (nepřímá) odpovědnosti, resp. spoluodpovědnosti poskytovatelů centrálních serverů (hubů, indexů, ...) u decentralizovaných (nepravých) P2P sítí. Tyto subjekty lze teoreticky činit spoluodpovědné (nepřímě odpovědné) za primární porušení zákonných norem ze strany svých uživatelů. Otázkou zůstává, jak daleko lze tuto spoluodpovědnost hledat.

6. VÝZKUM

Marie Bakardjieva zpracovala etnografický výzkum každodenního používání internetu, *Internet Society: The Internet in Everyday Life*, který na internet nahlíží z pohledu samotných uživatelů. Její podrobný sociální pohled na toto téma nabízí podle mého názoru největší potenciál k zachycení způsobu, jak se internet stává součástí každodenní reality jeho uživatelů. Využití internetu v každodenním životě znamená nejen konzumaci obsahů, které toto médium nabízí, ale také vyžaduje určitou míru aktivního přístupu a nabízí možnosti inter-aktivity mezi divákem a tvůrcem. Díky sociálním sítím a na nich vznikajícím fanouškovským skupinám, kde mohou diváci seriálu vyjádřit svoji podporu, či nesouhlas a kde se hlavně můžou sdružovat větší skupiny lidí, kteří chtějí jistý názor vyjádřit. Toto má vliv na produkční studia, protože není-li spokojen divák, pořad nezíská potřebnou sledovanost. Divák tedy může dílo do jisté míry ovlivnit, o takovéto propojení mezi autorem a divákem se pokoušela už avantgarda, ačkoli ta díky svému vyčerpání neuspěla v takové míře. Kreativní užívání a inter-aktivita je individuální pro každého uživatele internetu a je nejlépe odhalitelná jedině prostřednictvím sledování všech uživatelů, či mnohem většího výzkumného vzorku. V mém výzkumu jsem ze 70 dobrovolníků, kteří zodpověděli anketu umístěnou na sociálních sítích, vybrala relevantní vzorek respondentů, s nimiž jsem dále vedla rozhovory. Na otázky mi odpovídali: ředitel knihovny, student, studentka, novinář, sekretářka, žena v domácnosti, animátor, divadelní dramaturg a nezaměstnaný. Takto je budu označovat v další práci, protože mě požádali o zachování jejich anonymity. V původní anketě mi dobrovolníci zodpověděli tyto otázky:

1. stahuješ nebo streamuješ?

-vzpomínáš si na začátky?

2. jaké webové stránky k tomu používáš (odkud stahuješ nebo streamuješ?)

-jak ses o nich dozvěděl/a? zkoušel/zkoušelas nějaký jiný? a proč?

3. hledáš kvalitu? (nebo je ti jedno, jestli je to HD nebo třeba záznam přímo z kina)

4. stahuješ někdy do zásoby?

-a necháváš si to pak na disku, popřípadě předáváš soubory dalším lidem?

5. jak si stahuješ titulky?

6. Jak si vybíráš filmy a seriály? Podle recenzí, doporučení, nebo sleduješ to, co ti přibude na trackeru-na hlavní stránce v nejnovější nabídce...?)

7. díváš se jen na aktuální filmy nebo seriály?

8. zajímáš se dál o tvůrce, jejich starší věci apod.?

9. u sledování aktuálních seriálů – všimneš si, když díl nevyjde v pravidelném intervalu?

- jak se to dozvíš?

10. stahuješ někdy spíš namátkově, resp. na zkoušku? (že stáhneš pár dílů něčeho, co vůbec neznáš?)

11. stalo se ti někdy, že ti nejel obraz, zvuk nebo titulky?

- cos s tím dělal? (pomáhal ti někdo, zjišťovals sis to na webu...?)

12. řídíš se podle toho, jak dlouho trvá stažení?

-jak dlouho ti zhruba trvá stažení dílu seriálu nebo filmu?

13. platil by sis za větší komfort, nebo za vyšší rychlost nebo tak?

-co kdyby u nás byl nějaký legální stahovací či streamovací server, jako je v USA Netflix nebo iTunes?

14. znáš server Megaupload?

- zaznamenal/la jsi jeho zrušení?

-měl/a jsi na megauploadu placený účet?

15. myslíš si, že budeš stahovat i v budoucnu?

16. máš klasickou TV?

17. viděls někdy nějaký z tvých oblíbených seriálů v TV?

18. díváš se raději na TV nebo na PC? a proč?

Na tyto otázky jsem navázala polostrukturovaným rozhovorem, původně jsem moje otázky a odpovědi respondentů chtěla zaznamenávat na diktafon Olympus nm 520, ale bohužel jsem narazila na nechuť respondentů odpovídat na záznam, proto jsem byla nucena si jejich odpovědi zapisovat, proto nemohu přiložit přesný přepis rozhovorů a budu uvádět pouze relevantní a pro výzkum podstatné odpovědi.

Na otázku číslo 1 všichni respondenti odpovídali kladně, což by mohlo vést ke zkreslení informací, proto je důležité připomenout a uvědomit si, že respondenty jsem vybírala prostřednictvím sociálních sítí, tedy mezi aktivními uživateli internetu. V navazujícím rozhovoru žurnalista odpověděl, že měl již dříve premiové konto na serveru rapidshare a další respondenti uvedli v anketě, že v počátcích, nikde nic nebylo, a veškeré veškeré stahování probíhalo přes starší verze peer-to-peer sítí (E-mule, mininova apod.) a také vzpoměli, že v dřívějších dobách získávali nejnovější audio-vizuální obsahy od kamarádů z vysokých škol.

Na otázku číslo 2 jaké stránky ke stahování, nebo streamování využíváš respondenti odpovídali rozdílně, největší část 60 % z vzorku 70 respondentů odpovědělo, že v dnešní době nejčastěji stahují ze stránky ulozto.cz pouze ředitel knihovny, žurnalista, student a studentka v navazujícím rozhovoru řekli, že využívají placenou platformu, která jim umožňuje stáhnout neomezený počet dat. Částka, kterou platí, se pohybuje v rozmezí 200 – 250 korun měsíčně. Nezaměstnaný dále uváděl stránku

Rapidhare, na jehož úložiště dříve hledal adresy prostřednictvím stránky Warforum.com což bylo dříve populární a dnes stále existující úložiště adres požadovaných souborů.

24 % respondentů odpovědělo, že sledují seriály na stránce kinotip.cz.

16 % respondentů využívá ke stažení souboru peer-to-peer sítě.

Student, studentka a žurnalista k tomuto uvedli, že často nemají jinou možnost jak se dostat k požadovanému obsahu.

Na otázku číslo 3 hledáš kvalitu? (nebo je ti jedno, jestli je to HD nebo třeba záznam přímo z kina)?

73 % respondentů uvádělo, že hledají zlatou střední cestu, nechtějí mít mnoho GB disku kvůli verzi, v níž podle dramaturga a žurnalisty akorát navíc „uvidí póry na obličejích“.

Zbýlých 27 % dobrovolníků v anketě uvedlo, že stahují soubory v HD kvalitě ať už kvůli archivaci, nebo dalšímu šíření.

Možnost stahovat audio-vizuální obsah ve formátu kinorip, tedy pirátskou kopie vytvořenou natáčením filmu, během jeho promítání, čímž značně klesá kvalita daného filmu, nemluvě o reakcích lidí, kteří jsou v době natáčení přítomni v sále, uvedl pouze žurnalista. Ten během rozhovoru toto téma rozvedl a přiznal, že tuto možnost využívá pouze v případě časové tísně pro potřebu napsání recenze na dané dílo.

Na otázku číslo 4 stahuješ někdy do zásoby?Necháváš si to pak na disku, popřípadě předáváš soubory dalším lidem?

47 % respondentů uvedlo, že stažené soubory archivují na disku, popřípadě na jiných médiích

22 % respondentů soubory dále nesdílí a okamžitě je po zhlédnutí obsahu mažou, aby měli prostor na stažení dalších.

21% respondentů dále soubory nabízí dalším lidem ve svém okolí ke stažení, aniž by sdíleli internetové sítě

10 % respondentů soubory dále sdílí v peer-to-peer sítích.

Podle odpovědí respondentů obsahy dále sdílí především kvůli jisté etice sdílení. Když uživatel něco získá, vždy by měl něco nabídnout.

Na otázku číslo 5. Jakým způsobem stahuješ titulky?

32% respondentů uvedlo, že titulky vyhledávají přes google, zbytek uváděl specializované trackery na vyhledávání titulků

35 % webovou stránku titulky.com

22% respondentů uvedlo, že titulky stahují přes uložto.cz

11 % uvedla jiné možnosti, mezi které patří to, že titulky nestahují vůbec, protože rozumí anglickému obsahu .

Na otázku číslo 6. Jak si vybíráš filmy a seriály? Podle recenzí, doporučení, nebo sleduješ to, co ti přibude na trackeru-na hlavní stránce v nejnovější nabídce...?)

35 % respondentů uvedlo, že se řídí tím, co nového jim nabídne tracker webové stránky, kterou navštěvují.

23 % respondentů se řídí doporučením dalších uživatelů

42 % respondentů stahuje již známý obsah a cíleně stahují další epizody pořadu, s nímž se již setkali. í

Na otázku číslo 7. díváš se jen na aktuální filmy nebo seriály?

Podle odpovědí respondentů všichni sledují i starší obsah.

Na otázku číslo 8. zajímáš se dál o tvůrce, jejich starší věci apod.?

Na tuto otázku respondenti anketě většinou odpovídali neurčitě, proto jsem tuto otázku znovu položila všem z vybraného vzorku během osobního rozhovoru a jejich motivace ohledně této otázky by se mohli rozdělit do tří kategorií. Student, studentka a žurnalista uvedli, že si tyto informace dál vyhledávají, protože jsou součástí jejich pracovního, nebo studijního života. Ředitel knihovny a nezaměstnaný, které řadím do druhé divácké kategorie, si tyto informace vyhledávají pouze za případu, že je shlédnuté dílo oslovilo a mají zájem o další podobný divácký zážitek. Třetí kategorii reprezentuje žena v domácnosti, ta si dál informace nevyhledává a sleduje pouze jí už známý a předem zprostředkovaný obsah televizním médiem.

9. u sledování aktuálních seriálů – všimneš si, když díl nevyjde v pravidelném intervalu?

- jak se to dozvíš?

30 % respondentů uvedlo, že si nového obsahu nevšimne hned, vždycky stahuju až několik dnů po vydání.

47% respondentů uvedlo, že sleduje dění a stahuje aktuální obsahy.

23 % respondentů aktuální obsahy nestahují.

Na otázku číslo 10. stahuješ někdy spíš namátkově, resp. na zkoušku? (že stáhneš pár dílů něčeho, co vůbec neznáš?)

68 % respondentů stahuje audiovizuální díla, která jsou aktuální a divácky populární.

23 % respondentů uvedlo, že se často nechá ke stažení a následnému zhlédnutí díla přesvědčit na základě recenzí a žebříčku popularity filmů umístovaných na webových serverech.

Na otázku číslo 11. stalo se ti někdy, že ti nejel obraz, zvuk nebo titulky?

- cos s tím dělal? (pomáhal ti někdo, zjišťoval jsi to na webu...?)

Na tuto otázku všichni respondenti odpovídali kladně, v případě, že byl soubor poškozen a nebylo ho možné otevřít, poukázali respondenti na fakt, že nikdy nenastal problém stáhnout jinou verzi vadného souboru.

Na otázku číslo 12. řídíš se podle toho, jak dlouho trvá stažení?

-jak dlouho ti zhruba trvá stažení dílu seriálu nebo filmu?

75% respondentů uvedlo, že se neřídí podle rychlosti, protože v dnešní době je podle jejich odpovědí maximální doba, kterou stahováním souboru stráví v rozmezí hodiny.

25% respondentů rychlost stažených dat považují za zásadní, tito dobrovolníci odpověděli kladně i na následující otázku

13. platil by sis za větší komfort, nebo za vyšší rychlost nebo tak?

-co kdyby u nás byl nějaký legální stahovací či streamovací server, jako je v USA Netflix nebo iTunes?

29% respondentů odpovědělo kladně, že by platili za legální stahování souborů. Například žurnalista a student během rozhovoru uvedli, že jsou ochotni dát až stokrát za novou epizodu seriálu, nebo film za podmínky, že se toto dílo objeví na webu už v den vydání a že mají možnost obsah shlédnout přednostně a ne až po půl roce. Tito dobrovolníci dále naznačili zajímavou otázku týkající se faktu, že by rádi měli přehled o rozdělení této částky mezi provozovatele webu a samotné tvůrce díla.

32 % respondentů uvedlo, že by této službě využívali, pakliže by cena byla přiměřená a za splnění podmínky možnosti sledování obsahu na jakémkoli zařízení a v jakémkoli formátu.

39 % respondentů uvedlo, že neplánuje platit za obsah, který mohou získat zadarmo

V souvislosti s touto odpovědí považují za zajímavé zmínit se o studentovi, který má pocit, že jde o danění kultury a nechce podporovat dnešní ekonomický systém, kdy zákazník platí poplatek, tzv. výpalné již při zakoupení media umožňující přehrání audio, nebo vizuálního obsahu.

Na otázku číslo 14. znáš server Megaupload?

- zaznamenal/la jsi jeho zrušení?

-měl/a jsi na megauploadu placený účet?

76 % respondentů uvedlo, že server zná a že zaznamenali jeho zrušení. Student, studentka a žurnalista v následující m rozhovoru uvedli, že zrušení serveru sledovali prostřednictvím medií a sociálních sítí od počátku.

17% respondentů uvedlo, že od zrušení megauploadu mají problém se streamováním požadovanch obsahů, které nejsou legální, v souvislosti s tímto bych ráda citovala informaci zveřejněnou na stránce kinotip.cz “ “

24 % z celkového vzorku mělo v dřívější době na této platformě placený účet.

Na otázku číslo 15. myslíš si, že budeš stahovat i v budoucnu?

Na tuto otázku odpovídali všichni respondenti kladně.

Na otázku číslo 16. máš klasickou TV?

89% respondentů na tuto otázku odpovědělo kladně, ale většina z nich dodala, že ji nesleduje, kvůli časovému omezení, opakujícím se programům a reklamám, které je přerušují.

17. viděls někdy nějaký z tvých oblíbených seriálů v TV?

72 % respondentů odpovědělo, že starší seriály již viděli v televizi

21 % respondentů sleduje novější seriály, a to tak brzo po jejich premiéře jak im to umožní někdo na výměnné síti.

7 % respondentů svůj oblíbený seriál nikdy v televizi neviděli

Student, studentka a žurnalista si během osobního rozhovoru na tohle téma postěžovali, na kvalitu českého dabingu a vyjádřili fakt, že by preferovali originální znění.

Na otázku číslo 18. díváš se raději na TV nebo na PC? a proč?

Respondenti nemohli odpovědět pouze ano, nebo ne, většina respondentů ve svých odpovědích zdůrazňovala potřebu multitaskingu, který jim umožňuje počítač a také jeho přenosnost. Někteří uvedli možnost stažení audio-vizuálního obsahu do počítače a následné spuštění v televizi. Toto uživatelé dělají, protože jejich televizní obrazovka má mnohdy větší úhlopříčku a rozlišení, než jejich monitor.

7. DARKNET

Vzhledem k boji proti šíření pirátského obsahu, který jsem naznačila v předchozích kapitolách, kdy je díky IP adrese možno dohledat a perzekuovat cílové uživatele je možné, že se tito uživatelé stáhnou z klasického internetu, tak jak jej známe a začnou využívat takzvaný Darknet. Tento název je nejčastěji užíván ve spojení se všemi nekomerčními stránkami internetu. Darknet není fyzicky oddělený od internetu, funguje v něm, jako aplikace využívající existující síť. Samotná myšlenka těchto sítí je podobná konceptu tajných spolků a utajených organizací, v tom hledisku, že uživatelé se SPECIÁLNÍM PROGRAMEM kontaktují, ovšem musí znát přesnou adresu, přes kterou je možné tento kontakt získat, uživatele darknetů nelze vyhledat podle IP adresy. Jde o systém, který funguje na podobné bázi jako peer-to-peer síť, ale díky využívání nestandardních protokolů odlišuje Darknet od ostatních peer-to-peer sítí tím, že IP adresa počítače není veřejně sdílena a uživatelé se nemusí bát státního dozoru, nebo trestní zodpovědnosti. Nově vytvořené skryté síť na internetu jsou označovány zkratkou F2F (friend-to-friend) a vychází z principu populárních sítí P2P. Na rozdíl od nich ale F2F síť nemají servery a jejich členové nemohou vyměňovat F2F soubory s jen tak nějakými uživateli. Člen (uživatel) může navázat kontakt se svými přáteli pouze tehdy, zná-li jejich IP adresu a má-li jejich digitální vizitku. Cizím lidem je do těchto výměnných operací přístup znemožněn. V současné době pouhý prohlížeč pro přístup do „deep webu“ nestačí. Také je potřeba doplněk pro anonymizaci aplikace s názvem „Tor“, který může být do Firefoxu instalován během několika sekund. Tor podporuje tzv. onion routing, což je složitá anonymizační technika, která přepravuje data prostřednictvím řady stále se měnících a šifrovaných proxy serverů. Tento systém se používá také v darknetu. Až doposud se to vše zdá jednoduché, ale teprve zde lze narazit na zádrhel: darknet neobsahuje klasické URL adresy. Abyste se dostali na požadované webové stránky, musíte zadat zvláštní kombinaci písmen a čísel, následovanou příponou ».onion«. Důležité ale je, že tyto adresy se neustále mění, a přístup k vybraným zdrojům je tak pokaždé „jiný“.

Jedním z nejznámějších vedlejších produktů budování F2F sítí je Freenet (pozor – nezaměňovat s lokálními poskytovateli internetu s podobnými názvy). Přestože software Freenetu používá současnou infrastrukturu internetu, jako jsou poskytovatelé a jejich obecně užívaný přístup k síti, snaží se sám co nejvíce izolovat od klasického webu. Avšak Freenet nepoužívá jen metody „darknetu“, jako je například výměna informací mezi jednotlivci, ale zahrnuje i množství jiných sítí a v rámci těchto sítí lze nalézt konvenční webové stránky (tzv. freesites). Také obsahuje diskusní fóra a e-mailový systém, který je od webu izolován.

Deep web je pro vyhledávače a jejich uživatele neviditelný, ale z hlediska způsobu jeho organizace je zcela odlišný od „darknetu“. Odborníci také odhadují, že je více než tisíckrát větší než konvenční internet, který je nazýván „povrchový web“. Výraz „deep web“ odkazuje na informace uložené v obrovských „databankách“, jejichž obsah nelze získat pomocí známých vyhledávačů. K informacím se dostanete pouze tehdy, pokud do speciální databáze odešlete dotaz a získáte potřebný „odkaz“. Ten je ale dynamicky generovaný, takže si s ním neporadí ani běžně známé vyhledávače. Navíc také „deep web“ obsahuje servery, které svůj obsah před vyhledávači (respektive jejich prohledávacími roboty) zamykají – a to buď pomocí parametru pro robota, nebo přímo nutností se přihlásit. Každý provozovatel webové stránky může totiž určit, zda, případně, které části jeho webových stránek se mohou objevit v indexech vyhledávačů. Pokud webová stránka roboty vyhledávačů blokuje, její

informace se v seznamu výsledků přímo neobjeví, ale i přesto lze najít desetitisíce stránek, které odkazují na její online služby. Za normálních okolností by tedy takovýto web byl umístěn přímo v horní části seznamu výsledků, ve skutečnosti ale mají vyhledávače tohoto světa v této oblasti velké slepé místo a běžným uživatelům ukazují jen malou část toho, co web skutečně obsahuje.

8. SAMOTNÉ ONLINE TELEVIZE

8.1. MUVI.CZ (dostupná na www.muvi.cz)

Stránka Muvi.cz byla založena Miroslavem Veselým a Marií Plockovou koncem roku 2008, tedy ve stejném roce jako stream.cz, který ve své práci video na českém internetu popisuje Petr Horák. Hlavní motivací pro založení stránek Muvi.cz bylo to, že skupina profesionálních filmařů natáčela pro svoji zálibu pilotní díly různých pořadů a nabízela je televizím. Některé, byly přijaty do televizní produkce, třeba jako pořad proměna, v němž dobrovolnice z řad divaček prodělá změnu účesu a líčení a na konci je 16 dílů tohoto pořadu odkoupila televize Barandov. Tato skupina dál pracovala na námětech a distribuovala je divákům právě prostřednictvím Muvi, ovšem po 2 letech fungování serveru v roce 2011 museli provozovatelé stránek Muvi.cz z kvůli nákladům na výrobu filmů a provoz webových stránek přestat zařazovat pouze vlastní pořady, ale začínají prostřednictvím spolupracovníků vyhledávat i cizí videa. Tato videa vyhledávají čtyři administrátoři serveru a diváci mají možnost je na videa upozornit, popř. na web umístit. Tv Muvi je financována pouze z reklamy - patřím pod mediální agenturu Goldbach a je pod oficiálním měřením na Netmonitoringu, podle výsledků měření má muni.cz má tato stránka 33 855 uživatelů, kteří průměrně během návštěvy stráví 11 minut 27sekund sledováním obsahu. Stránka je propagovaná hlavně pomocí sociálních sítí - hlavně prostřednictvím facebooku. V roce 2011 se nezměnil jenom nabízený obsah, ale také stránky samotné. Mnoho lidí si povšimlo podobnosti mezi weby Stream.cz a Muvi.cz. Na stránkách internetového magazínu Lupa hlasovalo 785 čtenářů na otázku: Čím to, že je Muvi tak podobné Streamu? 2% z nich mají za to, že je podoba náhodná. 3% čtenářů podobnost nevidí vůbec. 13% čtenářů vidí inspiraci v dnes běžně využívaném průmyslovém standardu a 82% hlasujících jsou toho názoru, že je server okopírován. Také to však může být způsobeno tím, že František Buřič, který stránky Muvi.cz vytvořil je jeden z bývalých vývojářů Stream.cz. toto může vést k rozsáhlému soudnímu sporu, protože provozovatelem Streamu.cz je doména Seznam.cz její provozovatelé toto cítí jako zásah do autorského práva.

Muvi.cz nabízí již zmíněné dva druhy obsahů. Jeden produkovaný samotnými uživateli a druhý natočený štábem muvi.cz. Uživatelská videa na Muvi.cz nemá smysl v této práci rozvádět, proto v krátkosti rozeberu základní kategorie videa které muvi.cz divákům nabízí:

Lekce češtiny

tento pořad se stává z maximálně 3 minutových videí, která výměnou významů slov a písmen ve slově samotném ironizují vzdělávací pořady.

Over the Limit,

název této kategorie je přeložitelný jako „přes limit“ a videa umístěná zde zahrnují pády, nepovedené skoky a jiné vtipně působící úrazy.

Oldtimer

v této kategorii jsou umístována videa jejichž obsah je spjatý s automobilovými veterány.

Vtipná videa v této kategorii jsou umístována videa která jsou v mnoha případech šířena i prostřednictvím youtube.com a mají virální potenciál.

60Percent Full

tento pořad se může zdát lehce kontroverzní, protože muž vypadající jako Hitler paroduje v nejdéle pěti minutách aktuální dění.

Fotbal

Tato kategorie nenabízí celé fotbalové zápasy, ale pouze krátká videa zaznamenávající nejvýznamnější části zápasů.

Filmové trailery

Název této kategorie je dost výmluvný k dalšímu rozebírání, jsou zde sdružovány a nadále archivovány aktuální trailery filmů jdoucích do kin.

Co na sebe když...

V této kategorii jsou umístována videa sponzorovaná firmou Reserved. Jde o další autorský pořad filmařů Muni.cz, moderátor prování diváky módními trendy, zpovídá módní návrháře a poskytuje divákům rady zahrnující správný výběr oblečení pro konkrétní postavu, ale i tipy ohledně nakupování ve slevách.

Salon snů

V této kategorii jsou zveřejňovány pořady, které do svojí produkce převzala televize Barandov a uváděla je pod názvem Proměna.

Vaří Savi

Tato kategorie je věnovaná krátkým kuchařským videím Afričana Saviho.

Extreme gate

V této kategorii jsou umístěny reportáže týkající se historie, pozvánek, organizací a průběhu probíhajících festivalů extrémní hudby.

First Lego League

V této kategorii jsou uveřejňována videa věnující se novinkám týkajícím se stavebnic lego, festivalů a soutěží spojených se stavbou těchto stavebnic

Odvážné palce

Diskusní pořad radia1 věnující se filmovým premiérám, je pro stránku muvi.cz natáčen a rozebírané téma je postprodukčně doplněno o záběry z konkrétních filmů.

Sommeliéři

Pořad sponzorovaný společností Filcentrum poskytující divákům rady ohledně konzumace, dekantace a skladování vína.

Invisible band

Autorský soutěžní pořad televize Muni.cz, skupiny mohou po zaslání svých skladeb v mp3 formátu vyhrát natočení videoklipu profesionály provozujícími Muni.cz, výsledné videoklipy jsou dále zveřejňovány v této kategorii.

Muvis

Autorský pořad Muni.cz, poskytující divákům recenze filmů a další přidružené informace, který do své pravidelné produkce převzala televize Barrandov.

HD Show

Autorská talkshow moderátora Honzy Dědka je natáčena v pražských divadlech a nebyla zatím do televizní produkce přijata, ale přesto na stránce vychází pravidelně další díly, mezi jejichž hosty byli například Jan Kraus, Tomáš Klus, Karel Šíp, nebo Tereza Pergnerová.

Na střední

Autorský sitcom Muvi.cz, v němž hrají herci z pořadu HBO na Stojáka, z prostředí střední školy.

Barrandov studios

V této kategorii jsou zveřejňovány krátké reportáže se zaměstnanci a herci televize Barrandov

Australský deník

V této kategorii je zveřejněn třídílný cestopisný dokument o pobytu v Austrálii.

Sámerova seznamka

Tato kategorie obsahuje pouze dvě videa, jde o další autorský projekt Muni.cz, kdy mediálně známý Samer Issa zprostředkovává před zraky kamer seznamovací služby.

7.2. FILM 1 (www.film1.cz)

Film 1 vznikl ve stejné době, kdy začínala tv Muni, Stream, nebo Youtube.com., oproti zmíněným stránkám, jejichž obsah je mnohohrstevný s kolísavou úrovní, se film1 vyznačil publikováním filmů, autorských děl, která splňují kritéria kvality a na něž má jejich autor kompletní práva, včetně hudebních práv. Tyto filmy mohl divák dříve vidět pouze výjimečně na příležitostných festivalech, nebo stránkách autorů. Webový prostor pro Film1 poskytl Tomáš Fungáč z firmy Terra Broadcasting systém a technického zabezpečení se ujal Josef Šnajdr. Terra Broadcasting tehdy experimentálně vysílala v začínajícím formátu HD, avšak vzhledem k jeho malému rozšíření mezi filmaři se tento

formát zdál příliš limitující, proto je na Film1 podporované standardní video formáty, které jsou mezi filmaři rozšířené. Film1 ukázal, jak při využití moderních technických prostředků, lze propagovat a účinně popularizovat nezávislý či amatérský film. Po třech letech provozu tento portál distribuuje více, než dvě stovky snímků, které lze přehrát (streamovat) nebo stáhnout. Měsíčně navštíví Film1 kolem 5 tisíc diváků, kteří prohlédnou asi 20 tisíc stránek. Statistická data ovšem nepodchycují standardní vysílání, které přejímá několik desítek dalších webových stránek (zahraničí nevyjímaje) a také některé kabelové televize, nemohu uvést ani konkrétní výzkum, z něhož pochází tato informace, protože mi tyto údaje poskytl Petr Vaňek v internetovém rozhovoru 14.3-2012. Kromě archivování amatérských filmů také provozovatelé stránek Film1 pořádají stejnojmenný filmový festival. Smyslem této akce je především poděkovat autorům, že se účastnili tohoto projektu a tím tak pomohli, jednak svým filmům, ale i ostatním filmům, které zase vidělo o pár tisíc diváků víc. Navíc umožnili rozšíření široké obce těch, kteří si již nemyslí, že amatérský film je video za svatby. Provozovatelé stránek ovšem stále nevyřešili otázku financování provozu stránek. Zaplnění webu reklamou, není cesta, kterou by se chtěli pouštět a možnost přijímání dárcovských sms od uživatelů stránek odmítají z hlediska dalšího přerozdělování příspěvků mezi samotnou stránku a agenturu zprostředkovávající dárcovskou možnost. Proto do dnešních dní stránka funguje jako nezávislý underground. Zpestření nabídky F1 také přišlo od Petra Láška - autora měsíčníku Amatfilm. Po prvních nejistých krocích získal magazín postupně jistou standardní úroveň a na konci léta 2010 oslovili Film1 pořadatelé Aerokraťasu, zda by nebylo možné umístit soutěžní snímky na web Film1.

7.3. KINOTIP.CZ dostupný na (www.kinotip.cz)

Dle analýzy Alexa.com je Kinotip.cz 107. nejnavštěvovanějším webem v Česku a 181. na Slovensku. Servertip.cz je dle stejné metodiky je až 1399., resp. 1624. Hrubý odhad Google Trends ukazuje, že počet unikátních návštěvníků Kinotipu od podzimu vytrvale klesá, i tak je jich denně stále okolo 150 000, v případě Servertipu jsou čísla desetkrát nižší. Tato stránka poskytující odkazy na úložiště mnohdy nelegálních audio-vizuálních obsahů byla založena 2009-02-02 Čestmírem Zemanem. Na webu chybí jakákoliv informace nebo počítadlo nashromážděných financí, a na mé dotazy vedené pomocí formuláře nikdo nereagoval a časem administrátoři a moji opětovnou snahu o komunikaci reagovali prohlášením, že mi nemohou poskytnout žádnou z potřebných informací kvůli strachu z jejich zneužití třetí osobou. V příloze je přiložen přesný popis konverzace mezi mnou a jedním z administrátorů. Z tohoto důvodu většinu potřebných informací čerpám z údajů zveřejněných na této webové stránce a z článků internetových periodik.

Vize kinotipu.cz je jasná, chtějí divákům denně nabídnout možnost vybrat si z neomezeného výběru audio-vizuálního obsahu, konkrétně filmů a seriálů, jejichž nabídka je denně aktualizovaná. V současné době začal tento server spolupracovat s projektem ServerTip.cz, pložištěm, které obsahuje rozcestník na další služby serveru a divák má možnost vybrat si z kategorií: porno videa, herci, online televize, online televize zdarma, porničko, online pařby, filmy v mobilu, kinotip, divx filmy online online tv. Ve všech těchto kategoriích má klient stránek možnost streamovat a stahovat takřka neomezené množství videa, ale dál se budu v práci soustředit pouze na kinotip.cz. Spojení kinotipu s úložištěm servertip.cz připomíná velkou kauzu Megauploadu i úložiště s vlastním přehrávačem Megavideo. Služby poskytované Kinotipem.cz jsou založené na sdílení souborů ze zahraničních

webových serverů a to především ze stránky Megaupload, která byla 20. ledna 2012 americkou FBI zablokována a tohoto se zalekli provozovatelé dalších podobně fungujících serverů a začali mazat všechna videa. Tímto jednáním neúmyslně z KinoTipu vytvořili jeden velký nefunkční web. Podle prohlášení administrátorů kinotipu.cz do té doby nabídli divákům zdarma více než 7490 filmů, 5948 divx filmů, 13825 filmů ke stažení, 22466 epizod seriálů a 12988 videí pro dospělé. Ovšem kvůli zrušení zdrojových serverů je web z větší části nefunkční a tím pádem přišel o veškeré provize z reklam, jimiž se financoval provoz webu. Administrátoři tedy veřejně oznámili, že peníze na provoz budou mít do 15. března 2012 a požádali návštěvníky stránek o finanční podporu na provoz. Není jisté, jestli stránka získala nějakého jiného mecenáše, nebo jestli byla divácká podpora natolik silná, ale je pravdou, že web k dnešnímu datu stále funguje. Administrátoři sice ještě neobnovili ztracený obsah a náhodnými testy jsem zjistila, že i většina vložených přehrávačů pouze hlásí, že soubor už byl smazán. To se ovšem netýká těch ze Servertipu.cz. a stále přibývajícího aktuálního i staršího obsahu. Administrátoři při žádosti o finanční podporu vydali toto prohlášení :

1. Obsah Vám budeme dovážet opět my, KinoTip tým.
2. Zaručíme Vám denně desítky nových filmů a seriálů.
3. ServerTip.cz neručí za obsah, který na něj nahráli uživatelé.
4. Proto se nemusíte bát, že by měl ServerTip.cz do budoucna díky nám potíže a že by obsah mohl zmizet.

Dále sdělují, že případné poskytnuté finance rozdělí mezi weby Kinotip a Servertip, který v současné době nemá dostatečnou rychlost připojení a proto je načítání videa pomalé. Toto by měli divácké příspěvky vyřešit. Ovšem vzhledem k tomuto manifestu, hlavně kvůli bodům číslo 3 a 4 spolupráce s úložištěm Servertip vyznívá tak trochu alibisticky jako snaha o vytvoření serveru s vlastními pravidly, právě protože se ze zahraničních serverů ztrácí obsah. Ale pokud obsah opravdu nahrává tým Kinotipu, jak administrátoři tvrdí, hrozí jim kvůli porušování autorského zákona trestní stíhání, jak jsem naznačila v kapitole věnující se autorskému právu. Samotná předsedkyně české protipirátské unie na toto reaguje dopisem, který jsem uvedla v části práce věnující se autorskému právu.

Pod samotnou platformou kinotip, která sdružuje větší množství filmových, a seriálových obsahů fungují další stránky, které sdružují epizody konkrétních seriálů. Kromě epizod jsou na těchto webech umístěny reklamy, z nichž je pravděpodobně placen provoz a také odkazy na internetové eshopy nabízející zboží souvisejícím s konkrétními seriály, například trička, buttony, nálepky a další.

Bibliografické zdroje

BARTONĚK, Martin. Kybernetická kriminalita: zkáza přichází z webu. Utb.cz [online]. 4. 3. 2010. cit. [2011-11-05]. 82 stran. Dostupné z <http://dspace.knihovna.utb.cz/bitstream/handle/10563/13922/barton%c4%9bk_2010_bp.pdf?sequence=1 >

BECKETT, Andy. The dark side of the internet. Guardian.uk [online]. 26-11-2009. [cit. Rok-měsíc-den]. 2 strany. Dostupné z <<http://www.guardian.co.uk/technology/2009/nov/26/dark-side-internet-freenet>>

BENJAMIN, W. Umělecké dílo ve věku své technické reprodukovatelnosti. Is. muni. cz [online]. 1979. cit. [2011-11-05] 23 stran. Dostupné z <http://vetvim.alescermak.info/wp-content/uploads/2008/09/benjamin_um_dilo.pdf >

BLACKWELL, Amy. Career Launcher: Television. Velsver [online] 27-9-2010. [cit. Rok-měsíc-den]. 138 stran. Dostupné z <<http://velserver.no-ip.org/TVD/ebooks/TELEVISION%20The%20Works.pdf>>

COHEN, Bram. Incentives Build Robustness in BitTorrent. Ittc.ku.edu [online]. 22-5-2003. [cit. 2012-03-05]. 5 stran. Dostupné z <<http://www.ittc.ku.edu/~niehaus/classes/750-s06/documents/BT-description.pdf>>

ČEPIČKA, Martin. Konzumace televizních obsahů s využitím alternativních zobrazovacích zařízení a internetu. Is.muni.cz [online]. 2. 1. 2012. [cit. 2012-02-03]. 237 stran. Dostupné z <http://is.muni.cz/th/216231/fss_m/cepicka_216231_mgr_final_038pl.pdf>

DISMAN, Miroslav. Jak se vyrábí sociologická znalost. Socpracky.cz [online] 19-9-2008. [cit. 2012-01-22]. 129 stran. Dostupné z <http://socpracky.wz.cz/dokumenty/metody_vyzkumu/disman/disman01.pdf>

HORÁK, Petr. Video na českém internetu. Dspace.amu.cz . 19-9-2008. [cit. 2011-05-07]. 94stran. Dostupné z <http://dspace.amu.cz/jspui/handle/10318/2579>

KÖPLOVÁ, Barbara. KRYŠPÍNOVÁ, Jitka. BEDNAŘÍK, Petr. 2003. Dějiny českých médií v datech. : rozhlas, televize, mediální právo. 2003. [cit. 2011-05-07] 461 stran

LIEWROV, Leah. LIVINGSTONE, Sonia. Handbook of New Media: Social Shaping and Consequences of ICTs. Books.google [online]. 2002 [cit. 2012-03-05]. 453 stran. Dostupné z <<http://books.google.cz/books?id=NZ3ktyGA0rw.....>

NOVOTNÝ, Miroslav. Peer-to-Peer sítě. Mff.cuni.cz [online]. 3-12-2009. [cit. 2012-01-16]. 62 stran. Dostupné z <<http://ulita.ms.mff.cuni.cz/pub/predn/PDS/DHT.pdf>>